

Sygn. akt II K 526/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Chojnacka Kucharska

Protokolant: Grzegorz Kosowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Marty Midery

po rozpoznaniu w dniu: 19.12.2014r.

sprawy:

K. D.

syna M. i A. zd. N.

urodzonego w dniu (...) w Z.

skazanego:

- 1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 04.04.2012r. sygn. akt II K 1045/11 za czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniach 24.08.2011r. i 27.08.2011r. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 14.09.2012r. sygn. akt II K 348/12 za czyn z art. 158 § 1 kk popełniony w dniu 12.01.2011r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 245 kk w zw. z art. 157 § 2 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 12.09.2011r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 245 kk popełnione w dniu 12.09.2011r. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności;
- 3) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 23.05.2013r. sygn. akt II K 231/13 za czyn z art. 217 § 1 kk popełniony w dniu 06.02.2012r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata;
- 4) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 04.12.2013r. sygn. akt II K 69/13 za czyn z art. 270 § 1 kk i art. 273 kk i art. 275 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 27.04.2010r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- 5) wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29.04.2014r. sygn. akt II K 196/13 za czyny z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od dnia 10.10.2011r. do dnia 06.11.2011r. i w dniu 10.11.2011r. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono środek karny w postaci obowiązków naprawienia szkody;

I. na mocy art. 85 kk, art. 91 § 2 kk i art. 89 § 1a kk wymierzone skazanemu **K. D.** w wyrokach podlegających łączeniu opisanych w punktach 1-5 części wstępnej kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. pozostałe postanowienia nie będące przedmiotem rozstrzygnięć w niniejszym wyroku łącznym, a zawarte w wyrokach podlegających łączeniu utrzymuje w mocy;

III. zalicza skazanemu **K. D.** na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej okres kar pozbawienia wolności odbytych do chwili obecnej w sprawach objętych wyrokiem łącznym;

IV. na mocy art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26.05.1982r., prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. K. kwotę 120 zł tytułem obrony skazanego z urzędu oraz należny od tej kwoty podatek od towarów i usług w wysokości 27,60 zł;

V. kosztami postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 526/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. D. urodzony w dniu (...) był skazany prawomocnymi wyrokami:

1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 04.04.2012r. sygn. akt II K 1045/11 za czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniach 24.08.2011r. i 27.08.2011r. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 14.09.2012r. sygn. akt II K 348/12 za czyn z art. 158 § 1 kk popełniony w dniu 12.01.2011r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 245 kk w zw. z art. 157 § 2 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 12.09.2011r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 245 kk popełnione w dniu 12.09.2011r. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności;

3) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 23.05.2013r. sygn. akt II K 231/13 za czyn z art. 217 § 1 kk popełniony w dniu 06.02.2012r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata;

4) wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 04.12.2013r. sygn. akt II K 69/13 za czyn z art. 270 § 1 kk i art. 273 kk i art. 275 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 27.04.2010r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

5) wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29.04.2014r. sygn. akt II K 196/13 za czyny z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od dnia 10.10.2011r. do dnia 06.11.2011r. i w dniu 10.11.2011r. przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono środek karny w postaci obowiązków naprawienia szkody;

Dowód:

- odpisy orzeczeń k. 34-35, k. 53, k. 54-55, k. 64, wyrok w sprawie II K 348/12,

- dane o karalności k. 99-101.

Zachowanie skazanego w czasie pobytu w jednostce penitencjarnej oceniono jako nieprawidłowe. Skazany przebywa w izolacji od 03.10.2012r. Postawa skazanego wobec przełożonych budzi poważne zastrzeżenia. Wielokrotnie używał do przełożonych słów wulgarnych, był arogancki nawet agresywny, prezentował postawę roszczeniową. Jest bezkrytyczny co do swego postępowania i nie zależy mu na zmianie zachowania. Skazany nie przestrzega zasad określonych w regulaminie wykonania kary pozbawienia wolności oraz porządku wewnętrznego, a jego zachowanie

zostało jednoznacznie określone jako negatywne. Skazany był 2- krotnie nagradzany regulaminowo, 7 – krotnie karany, w tym za napaść na funkcjonariusza, próbę kradzieży strzykawki, samouszkodzenie, zniszczenie odzieży, wulgarnie zachowanie wobec przełożonych, odmowę wykonania polecenia. Dwa wnioski o ukaranie czekają obecnie na rozpatrzenie. Skazany nie jest uczestnikiem podkultury więziennej, karę odbywa w systemie programowego oddziaływania. Wobec popełnionych przestępstw jest bezkrytyczny.

Dowód:

- opinia o skazanym k. 113-115.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydawany jest w przypadku zaistnienia warunków do orzeczenia kary łącznej. Sąd wydaje wyrok łączny z urzędu lub na wniosek skazanego albo Prokuratora. W razie istnienia warunków do wydania wyroku łącznego, jego wydanie jest obligatoryjne.

Zgodnie z treścią art. 85 k.k. Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Potrzeba wydania wyroku łącznego zachodzi wówczas, gdy sprawca przed datą pierwszego wyroku skazującego popełnił wiele przestępstw ale z różnych przyczyn, nie został za nie skazany jednym wyrokiem, lecz wieloma wyrokami. Rodzi to konieczność w wyroku łącznym takiego łączenia kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, jakie miałyby miejsce, gdyby sprawy o te przestępstwa były rozpoznawane w jednym postępowaniu, a więc łączenia je w taki sposób, w jaki zostałyby połączone w pierwszym wyroku skazującym. Oznacza to, że granicą wyznaczającą możliwość łączenia kar w wyroku łącznym jest data wydania pierwszego wyroku skazującego. Przestępstwa popełnione po tej dacie mogą tworzyć odrębny zbieg, skutkujący orzeczeniem odrębnej kary łącznej.

Mając na względzie powyższe Sąd ustalił, że możliwe jest połączenie skazanemu kar pozbawienia wolności wskazanych przez skazanego we wniosku o wydanie wyroku łącznego, zmodyfikowanego na rozprawie w dniu 19.12.2014 r., opisanych w pkt 1 - 5 części wstępnej wyroku łącznego.

„Pierwszym” wyrokiem, który wyznacza granice dopuszczalności łączenia kar, jest wyrok z dnia 04.04.2012r. sygn. akt II K 1045/11 (pkt 1 części wstępnej). Przestępstwa, za które K. D. został skazany wyrokami opisanymi w pkt 2-5 części wstępnej wyroku łącznego zostały popełnione w 2010 r., w 2011 r. oraz w dniu 06.02.2012 r. Wobec tego, że wyrokami tymi orzeczono kary pozbawienia wolności, a zatem podlegające łączeniu, zaistniały podstawy do orzeczenia kary łącznej obejmującej te skazania. Przeszkodą w orzeczeniu kary łącznej bezwzględnej nie było to, że kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem z dnia 23.05.2013 r. (pkt 3 części wstępnej) została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W obecnym stanie prawnym istnieje możliwość łączenia kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowego zawieszenia wykonania i orzeczenia kary łącznej bezwzględnej. Czyn, za który K. D. został skazany wyrokiem z dnia 23.05.2013 r. został popełniony w dniu 06.02.2012 r., a więc po zmianie art. 89 kk., tak więc norma wyrażona w art. 89§ 1a kk może mieć zastosowanie.

Ustalając wysokość kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał na względzie dyrektywę dotyczące wymiaru kary łącznej oraz granice wymiaru kary łącznej, obowiązujące przy wydaniu wyroku łącznego. Sąd był uprawniony do orzeczenia kary łącznej w granicach: od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzył skazanemu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekając karę łączną miał na względzie to, że przestępstwa te zostały skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem. Były to przestępstwa wymierzone przeciwko mieniu, zdrowiu, wymiarowi sprawiedliwości, dokumentom. Sąd miał na uwadze także okres czasu dzielący popełnienie tych przestępstw, a były one popełnione na przestrzeni 3 lat, od 2010r. do lutego 2012r. Sąd miał na uwadze także orzeczoną wyrokiem z dnia 14.09.2012r. (pkt 2 części wstępnej) karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności w miejsce kar jednostkowych - dwóch po 5 miesięcy i jednej 4 miesiące pozbawienia wolności. Choć kara łączna nie wytycza granic wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym, to jednak jej wymiar

nie może pozostać obojętny przy wymierzaniu kary łącznej w wyroku łącznym, a to z tego powodu, że w wyroku łącznym winno dążyć się takiego łączenia kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, jakie miałyby miejsce, gdyby sprawy o te przestępstwa były rozpoznawane w jednym postępowaniu, a więc łączenia je w taki sposób, w jaki zostałyby połączone w pierwszym wyroku skazującym. Wymiar kary łącznej jest działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu kary odpowiednio do stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami i służy rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich skazany się dopuścił. Sąd wymierzając karę łączną uwzględnił także to, że jedna z kar podlegających łączeniu była karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (pkt 3 części wstępnej – kara 5 miesięcy pozbawienia wolności) ale na chwilę obecną zaistniały przesłanki nakazujące obligatoryjne zarządzenie jej wykonania w odrębnym postępowaniu. W okresie próby zakreślonym tym wyrokiem (prawomocny w dniu 30.05.2013r.) skazany popełnił w dniu 05.06.2013 r. przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a więc przestępstwo podobne do przestępstwa z art. 217 § 1 kk, za które wymierzono skazanemu bezwzględną karę pozbawienia wolności (wyrok z dnia 21.01.2014r. - k. 63). Sąd uwzględnił przy wymiarze kary także treść wyroku łącznego z dnia 20.02.2014r. sygn. akt II K 1084/13 (k. 67-69), którym to wyrokiem połączone zostały kary wskazane w pkt 1-4 niniejszego wyroku łącznego i orzeczono nim karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Stosownie do treści art. 575 § 1 kpk, jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny traci moc. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, albowiem wyrokiem łącznym z dnia 20.02.2014r. nie objęto wyroku zapadłego w sprawie II K 196/13 (pkt 5 części wstępnej wyroku), a zaistniały podstawy do połączenia kary orzeczonej za przypisane tym wyrokiem przestępstwa. Czyny te zostały bowiem popełnione w 2011r. a więc przed wydaniem wyroku zapadłego w sprawie II K 1045/11. Sąd orzekający w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie ma podstawy prawnej do rozwiązania uprzednio zapadłego prawomocnie wobec skazanego wyroku łącznego, bowiem ten samodzielnie traci moc *ex lege* w sytuacji objętej przepisem art. 575 § 1 i 2 k.p.k. Zatem brak jest uzasadnienia dla zawarcia takiego rozstrzygnięcia w nowym wyroku łącznym i rozstrzygnięcie takie nie zostało zawarte w niniejszym wyroku łącznym (podobnie: postanowienie SN z dnia 19.05.2011r., sygn. akt I KZP 4/11, opubl. OSNKW 2011/6/49, wyrok SN z dnia 01.12.2010r., sygn. akt III KK 231/10, opubl. LEX nr 653511, postanowienie S.A. w Katowicach z dnia 19.01.2011r. opubl. KZS 2011/5/110, LEX nr 785472). Tym samym wyrok łączny z dnia 20.02.2014r. z mocy prawa utracił moc. Na wymiar kary łącznej miała również wpływ negatywna opinia, jaką skazany posiada w jednostce penitencjarnej i wskazane w niej zachowanie oskarżonego, które dobitnie świadczy o tym, że skazany nie poddaje się procesom resocjalizacji. Skazany neguje obowiązujący porządek związany z odbywaniem przez niego kary, niewłaściwie odnosi się do funkcjonariuszy służby więziennej używając słów wulgarnych, ucieka się do przemocy, podjął próbę kradzieży, jest bezkrytyczny do popełnionych przestępstw. W tych okolicznościach kara łączna tak ukształtowana jest wystarczająca, a jednocześnie konieczna dla osiągnięcia zakładanych wobec skazanego celów kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Brak ścisłego związku czasowego i podmiotowo - przedmiotowego pomiędzy przypisanymi skazanemu przestępstwami przemawia przeciwko stosowaniu zasady pełnej absorpcji wnioskowanej przez skazanego i obrońcę przy określaniu wymiaru kary łącznej. Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Takiego szczególnego uzasadnienia Sąd w tej sprawie się nie dopatrył. Popełnienie przez skazanego wielu przestępstw jest przy tym istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym w sposób oczywisty za orzekaniem kary surowszej od wynikającej z zasady absorpcji (podobnie: wyrok SA w Krakowie z dnia 29.01.2014r., sygn. akt AKa 271/13, LEX 1425429). Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, którą zastosował Sąd w niniejszej sprawie (podobnie: postanowienie SN z dnia 09.01.2013r., sygn. akt III KK 346/12, LEX 1277751, wyrok SA w Szczecinie z dnia 18.04.2013r., sygn. akt II AKa 64/13, LEX 1314890, wyrok SA w Rzeszowie z dnia 14.03.2013r., sygn. akt II AKa 16/13). Jako podstawę orzeczenia kary łącznej Sąd wskazał na art. 85 kk i art. 91 § 2 kk. Przepis art. 91 § 2 k.k. odwołuje się wprost do art. 85 k.k. Warunkiem zastosowania art. 91 § 2 kk jest wystąpienie wszystkich przesłanek określonych w art. 85 kk. Tym samym uzasadnionym jest wskazanie w podstawie wymiaru kary łącznej obu tych przepisów (podobnie: wyrok S.A. w Białymstoku z dnia 25.09.2012r., sygn. akt II AKa 157/12, opubl. LEZ nr 1220423). Podstawa prawna rozstrzygnięcia została uzupełniona o art. 89 § 1a kk z uwagi na to, że jedna z kar podlegających

łączeniu była karą pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd orzekł natomiast jako karę łączną bezwzględną karę pozbawienia wolności.

Zważywszy na wymiar kary łącznej Sąd rozważył, czy istnieją podstawy do orzeczenia kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, o co wnioskował skazany i jego obrońca. Sąd może orzec karę łączną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdy spełnione są przesłanki z art. 69 kk. Stosownie do art. 69 § 1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zgodnie z § 2 tego przepisu, zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Przepis art. 69 § 1 i 2 k.k. nakazuje kierować się jedynie względami szczególnie-prewencyjnymi przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary, a społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do szkodliwości społecznej czynu i winy sprawcy należy uwzględniać przy wymierzaniu kary (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 25.10.2012r., sygn. akt II AKa 401/12, opubl. LEX nr 1236439). Społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do stopnia społecznej szkodliwości oraz limitujący wymiar kary stopień winy, to elementy wymiaru kary jako takiej i nie mają one żadnego wpływu na instytucję warunkowego zawieszenia jej wykonania (vide: wyrok SA w Lublinie z dnia 16.06.2009r., sygn. akt II AKa 102/09 opubl. LEX nr 513126). Kierując się przesłankami decydującymi o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, a zaistniały ku temu podstawy, skoro jedna z kar została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd doszedł do przekonania, że nie ma podstaw do skorzystania z tej instytucji w zakresie kary łącznej. Skazany od momentu rozpoczęcia odbywania kary ma negatywną opinię w zakładzie karnym, a jego zachowanie wskazane w opinii jednoznacznie dowodzi temu, że nie poddaje się resocjalizacji mimo warunków więziennych, jest bezkrytyczny do popełnionych przestępstw, na terenie jednostki penitencjarnej dopuszcza się kolejnych czynów karalnych. Twierdzenia skazanego o podjętej współpracy z Policją nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w opinii o skazanym, czy innych dowodach, przy czym nawet jeśli uznać, że polegają na prawdzie, nie mają żadnego znaczenia dla oceny istnienia prognozy kryminologicznej, zwłaszcza w kontekście jego negatywnego zachowania w jednostce penitencjarnej w okresie ostatnich 2 lat. Postawa skazanego przez okres izolacji wskazuje na to, że skazany nie zmienił postępowania, nie rozumiał naganności swojego postępowania, nie wyciągnął żadnych wniosków z orzeczonych kar. Tym samym Sąd uznał, że nie istnieje wobec skazanego pozytywna prognoza kryminologiczna.

Sąd zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawach podlegających łączeniu.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających łączeniu, a co do których nie wydano orzeczenia o ich połączeniu, zostały utrzymane w mocy.

W oparciu o art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w związku z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionego skazanemu obrońcy z urzędu kwotę 120 zł. wobec złożonego w tym zakresie wniosku obrońcy i stwierdzenia, że koszty obrony nie zostały na rzecz obrońcy uiszczone. Sąd zasądził także na rzecz obrońcy skazanego należny od tej kwoty podatek od towarów i usług, zgodnie z § 2 ust. 3 w/w rozporządzenia.

Sąd odstąpił od obciążania skazanego kosztami sądowymi związanymi z wydaniem wyroku łącznego, bowiem skazany przebywa w jednostce penitencjarnej, nie jest zatrudniony odpłatnie, a więc uiszczenie tych kosztów przez skazanego byłoby dla niego zbyt uciążliwe, jeśli wręcz nie niemożliwe. Zaistniały w sprawie przesłanki wskazane w art. 624 § 1 k.p.k.